

МІСТИЧНЕ ПОЄДНАННЯ ФІЗИЧНОГО ТА ІДЕАЛЬНОГО

Роман Ключков
програміст, iOS-розробник
компанії MobiDev,
м. Маріуполь

Сергій Ключков
інженер, майстер виробничого
навчання студентів
Приазовського державного
технічного університету,
м. Маріуполь

Відомо про труднощі побудови “теорії всього” і давно запропонованого її варіанту – “теорії ідей” **Платона**, яка була багаторазово випробувана авторами успішною практикою числового моделювання проблем різних наук і релігій.

Спочатку весь світ заповнювала активно розшукувана сьогодні містична **темна енергія** – хвильовий стан. У довільному місці випадково виникав **ідеальний порядок**. І тут же в межах виокремленої ідеальної форми обов’язково відбувалося відкрите **Платоном** “Чудо”. Всередині ідеальної структури містичним чином виникав корпускулярний стан – матерія з визначеними “особливостями, якостями, здатностями”. А також – “**внутрішні**” неперервні зв’язки між частинами структури, які матеріалізують її (**внутрішня суть, буття** Парменіда). Зовні форми тут же виникали протилежні “**внутрішнім**”, що зрівноважували їх, “**зовнішні**” зв’язки з темною енергією, яка породила форму, – активно розшукувана сьогодні **темна матерія** (**зовнішній кокон, небуття** Платона).

Суперечлива пара “**внутрішніх**” і “**зовнішніх**” зв’язків завжди починає формуватися через найпростішу фундаментальну фізичну **гравітаційну** взаємодію, яка відповідає найпростішій фундаментальній математичній операції **додавання** найпростішої ідеальної структури ($1+1+...$). Решта фундаментальних математичних операцій (**множення, сполучення, піднесення, функції** і т. д. аж до **Світового Розуму**) цілком відповідає наступним відкритим фундаментальним фізичним взаємодіям (**електромагнітне, слабе, сильне поля та поле Хігса**) і їхнім різноманітним подальшим ускладненням аж до **Світового Розуму**. Таким чином неодмінно формуються нові (більш складні і які ніколи не припиняються) зрівноважені пари зв’язків темної матерії, яка виділилась, з темною енергією, яка її породила. Так формується фізичний “**потенціальний ящик**” і філософське вроджене протиріччя будь-якої матеріальної речі-явища.

Запропоноване авторами слідом за Платоном уявлення про непізнане як “**містичне = фізичне + ідеальне**” полегшує **пізнання Бога**. Побудова ідеальної математичної моделі Хори “єдино правильним шляхом” Платона обов’язково призводить до божественної Істини результатів будь-якого дослідження числовим зрівноваженням “**логічних ножиць**” вроджених протиріч будь-яких речей-явищ “**згодою, співмірністю**”, “**мірою**”, “**золотою серединою**” – “**практичною богоподібністю**”.

Ідеальне математичне моделювання всього в світі – це успішна практика “**теорії всього**”, що цілком узгоджена з “**квантовою теорією**” (це не вдалось **Ейнштейну**), яка, згідно Платону, об’єднує (простим принципом багатоступеневого додавання одиниць і послідовним телескопічним укладанням нижчих у вищі) математичні моделювання всіх відомих фундаментальних фізичних взаємодій та їхніх різноманітних ускладнень аж до **Світового Розуму**, які обов’язково будуть відкриті в майбутньому. Цим долається штучно створене класифікацією наук **Аристотеля** розділення релігійних, математичних, фізичних, хімічних та інших уявлень про єдине пізнання **Світового Розуму Бога**.

Щоб там різні релігії не сповідували, а окремі науки не відкривали, в основі знайденого завжди і неодмінно будуть божественні ідеали – **числа Платона**.

Віддамо Богу – Богове, цим відновимо єдине пізнання усіх наук і релігій!

ФОРМУЛЮВАННЯ ПРОБЛЕМИ

Сучасні математичні уявлення про будову світу мимоволі стикаються з незрозумілим і даремно намагаються обґрунтувати його тільки конкретними фізичними речами-явищами. Наприклад, “теорія всього”, математичний портрет якої поки що нікому не вдалося завершити, і її варіант – давно запропонована, багаторазово випробувана **ідеальним математичним моделюванням “теорія ідей”** Платона.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ

На початку весь світ заповнювало, продовжує тепер і буде вічно заповнювати тільки містичне, вільне від будь-яких зовнішніх впливів і будь-якої організованості, хаотичне, неперервне “**суцільне середовище**”, сьогодні старанно і активно розшукуване під таємничою назвою “**темна енергія**”. Це – поки що гіпотетичне “щось”, на яке припадає 68,3 % всієї енергії спостережуваного Всесвіту, **Великий Хаос**, безкінечний простір вільної вічної **енергії-інформації**, однорідна “**структура неперервного**” (*compositio continui*, лат.) [1, т. 1, с. 313], яка має звичний райдужний енергетичний спектр – хвильовий стан матерії.

Власне, “**матерії, яку можна помацати**”, ще не було. “**Мацати**” було нічого і нікому. Навколо – тільки сама містична хаотична темна енергія-інформація, яка не має ні форм, ні властивостей, ні якостей, через що її не можуть знайти, – певні усюдипроникні хвилі, легенькі брижі, ряботиння й тремтіння “**суцільного середовища**” вільної енергії, схвильованої, ніби дівчина, яка готується зачати нове життя.

У довільному місці цього одвічного і, як здавалось, заведеного “**суцільного середовища**” цілковито випадково утворювався (чи наводився ззовні?) **ідеальний порядок** – цілісна, стабільна, самодостатня структура. І одномоментно в межах її **ідеальної форми** обов’язково відбувалося відкриття Платоном Чудо: раптом спонтанно містично “з нічого” виникали “**особливості, якості, здібності**”, утворювалось те, що називають матерією – нові неймовірно життєві “**дари нізвідки**”, яких ніколи не було у частин, що складають вічно темну енергію-інформацію.

Неідеальні форми не матеріалізуються!

Тому Платон приблизно в половині своїх “Діалогів” шифрує матеріальну структуру, яка утворюється на основі **ідеального порядку**, і представляє нам живою людською “**душею**” (“Післязаконня”, 988с), “**душею поперед тіла**”, “**годувальницею будь-якого народження**” (“Тімей”, 49b). І отут мимовільно нізвідки Чудом Платона виникали зв’язки: “**внутрішні**” – між окремими частинами **ідеальної структури** – і “**зовнішні**” – з середовищем, яке її породило. Це сили фундаментальних фізичних взаємодій, які формуються фундаментальними математичними операціями і є залежними від складності взаємодій і їхніх операцій.

Як тільки під дією **ідеального порядку** найпростішої операції **додавання** всередині форми появлялася найпростіша **ідеальна структура** (1+1+...) – **буття** Парменіда [2, табл. 1, рядок 1], відразу ж мимовільно (завдяки відповідній до операції найпростішій фізичній гравітаційній взаємодії) проявлялися “**внутрішні**” сили, які підтримували цю структуру і матеріалізували її. Одночасно ззовні форми виникали цілком протилежні “**внутрішнім**” “**зов-**

нішні” сили, які їх урівноважували – **небуття** Платона. Вони завжди створюють для виокремленої матеріальної форми містичний зовнішній кокон, який сьогодні старанно і активно шукають під таємничою назвою “**темна матерія**” – невидима матерія, але яка в фізичних експериментах гравітаційною взаємодією активно проявляється і на яку припадає 26,8 % енергії всього спостережуваного Всесвіту. Таким чином, сили гравітації назавжди утримують будь-яку виокремлену матеріальну форму під неослабним контролем “**суцільного середовища**” **темної енергії-інформації**.

Не тільки “КДБ не спить!”.

Всередині матеріальної форми рештою **ідеальних** порядків наступних фундаментальних математичних операцій (**множення, сполучення, піднесення функції**, і т. д. аж до **Світового Розуму**) [2, табл. 1, рядки 2...16] організуються нові, більш складні, цілісності нових матеріальних структур. Вони відповідають іншим фундаментальним фізичним взаємодіям: **електромагнітне, слабе, сильне поля, поле Хігса** та всіх можливих їхніх подальших ускладнень аж до **Світового Розуму**. Ними формуються нові більш складні зрівноважені пари суперечливих “**внутрішніх**” і “**зовнішніх**” сил. Відповідно ускладнюється й контроль вічно ніякого “**середовища**” над виокремленою, все більш унікальною, матеріальною формою.

А що як математичний портрет “**теорії всього**” малювати не звичайними невдалим узгодженнями математичних зображень різних фізичних взаємодій, які історично склалися, а новим послідовним їх будівництвом за єдиним принципом, починаючи з найпростішого?

Будувати за Платоном, із урахуванням звичних фізичних “**зовнішніх**” матеріальних властивостей, параметрів і характеристик елементів конкретних речей-явищ, але обов’язково спираючись на їхній “**внутрішній**” **ідеальний порядок** взаємодій, який повторює **ідеальний порядок** і якості відповідних фундаментальних математичних операцій? Якщо **гравітаційного поля** – то враховуючи лише **кількість** елементів; якщо **електромагнітного** – то враховуючи вже **кількості і співвідношення елементів**; якщо **слабкого** – то враховуючи відразу **кількості, співвідношення і сполучення елементів**; якщо **сильного** – то враховуючи відразу **кількості, співвідношення, сполучення і розміщення елементів**; якщо **поля Хігса** – то враховуючи одночасно **кількості, співвідношення, сполучення, розміщення і функціональну залежність елементів**. І так далі, дублюючи в описанні наступних фундаментальних фізичних взаємодій нові прогресуючі якості відповідних їм фундаментальних математичних операцій [3, гл. 2], тому що вони представляють нам з різних сторін (фізики і математики) одне й теж саме – вічні ідеали-числа Платона.

Так формувався у фізиці т. зв. “**потенційний ящик**”, а в філософії природи – перший приклад уродженого протиріччя – приклад “**єдності і боротьби протилежностей**” (**Г.В.Ф. Гегель**). З одного боку – містичний Хаос, всепоглинаючий, який повертає назад до безликого “**середовища**” невідчутної темної енергії-інформації. А з іншого – **ідеальний порядок**, правильніше – **вищий ідеальний порядок**, який намагається виділитися, вирватися й стати фізичними, “**окремими незалежними**”, відчутними оригінальними матеріальними речами-явищами.

І такими фізичними, які здаються “**окремими незалежними**” “**зовнішніми коконами темної матерії**”, ці

речі-явища постають тепер перед нами. Та ми самі, на перший погляд, також видаємося такими ж – фізичними, здавалося б, “окремими незалежними” “зовнішніми коконами темної матерії”. А насправді – все суще навколо глибоко всередині містить ідеальну внутрішню суть, яка своїм містичним зовнішнім коконом темної матерії ніколи не втрачає вродженої єдності з “середовищем” містичної темної енергії-інформації, яке породило її.

Усі “ми однієї крові” (Р. Кіплінг) і через свою ідеальну внутрішню суть маємо з “середовищем” постійний містичний зв’язок усіма “внутрішніми” і “зовнішніми” силами різноманітних фундаментальних фізичних взаємодій аж до найскладнішого **Світового Розуму Бога**, які виникли разом з нами. Але продовжуємо уперто не розуміти і не визнавати все містичне і Бога!

А пора зрозуміти і вигідно використовувати такі потужні “родинні” зв’язки!

МЕТА

Уявімо містичне незвідане не цілком конкретним “фізичним”, а частково “ідеальним”, щоб у числовій єдиній ідеальній математичній моделі Хори (*Khora*; в. пер. з гр. означає: 1) країна, земля, місце; 2) уявлюване місце, місце пізнання) вони обов’язково ставали “єдиним правильним розумним” – божественною **Істиною**. Віддамо Богу – Богове, чим відновимо **єдине** пізнання усіх наук і релігій!

ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Так поступово практично відбувалося **Боготворення світу**. Спонтанно і незалежно, за одним і тим же простим принципом Платона (багатоступеневим додаванням одиниць, див. [3, гл. 2] і посилання <http://files.rsdn.ru/20047/ideal1.pdf>), послідовно й повсюдно напружувався, апробувався, відточувався й ще більш ускладнювався **вищий ідеальний порядок**. Це – божественне розташування однакових елементів вічної темної енергії, за яким, як за зразком, у подальшому безкінечним *μῆτις*’ом (повторення, дублювання – гр.) вибудовувався й продовжує удосконалюватися сьогодні весь сучасний космос **Світовим Розумом Бога**, що завжди і всіх спонукає тільки до **добро-чесності**, до благочинства, до підтримки і належного дотримання цього **порядку**.

Неідеальні відхилення від **порядку** завжди породжують зло і гріх!

Тобто **вищий ідеальний порядок**, який “називається”, людьми **Богом**, – це, перш за все, чіткий критерій, вододіл, непорушна межа між добром і злом, між доброчинністю і гріхом. Ми часто мимовільно плутаємось в них, злочинно вважаючи одне за інше через незнання **вищих ідеальних порядків**, через невизнання Бога старшим за нас.

Пізнання їх і безумовне виконання зробить нас “найближчими родичами” Бога, ідеальними людьми-богами! Приєднуйтесь!

Навіть народившись, виокремившись із “середовища”, але залишаючись в межах гігантського “потенційного ящика” космосу, будь-яка матеріальна форма ідеальної структури (і ми – також, коли вже є ідеальними!) ніколи не втрачає своїх зв’язків із вічною вільною темною енергією-інформацією, постійно перебуває під її контролем і підкорюється тільки її **вищим ідеальним порядкам**.

Протилежне, якщо воно випадково виникає, тут же розпадається знову на елементи вічно темної енергії-інформації. Воно не життєздатне, довго не існує, не приживається в **розумному досконалому** світі й вимирає! Від нього “бридкого” залишається лише “бридка” інформація: “Було таке. Бррр!”.

І ми також, коли шкодимо, забуваючи про Бога і його вимогу постійно робити добро, цим уже **створюємо зло**, уподібнюючись чомусь “бридкому”. І також безславно вимремо!

Ви ще з нами?

Всередині матеріальної форми *ідеальної* структури окремо від “середовища” виникав власний незалежний енергетичний стан, який зветься у фізиці “*основним*”. З цього моменту для такої матеріальної форми починалася своя нова історія ідеального енергетичного стану.

Виявилось, основний стан виокремленої ідеальної матеріальної форми вже не може змінюватися по неперервному райдужному енергетичному спектру “суцільного середовища”. Вічна енергія не може виходити з форми, як виходить стиснене повітря з пробитої автомобільної шини. Завдяки обмеженості ідеальною формою, вічна енергія може виходити також тільки іншими окремими ідеальними формами, дискретно, ривками, скачками, але строго фіксовано, тільки певними пунктами неперервного райдужного енергетичного спектра, створюючи в ньому чітко фіксовані свої спектральні лінії: райдужний спектр “суцільного середовища” перетворювався на лінійчатий спектр певної матерії.

До речі, стиснене повітря також виходить окремими ідеальними формами молекул газів!

І завжди ідеальні форми вічної енергії видозмінюються тільки за тими ж строго і чітко фіксованими вищими ідеальними порядками, попадають у нові “*потенційні ящики*”, стабільно існують деякий час до наступної зміни їхнього основного стану. Енергетичний стан певної форми завжди змінюється додаванням додаткової (чи відніманням надлишкової) енергії, але тільки новою ідеальною формою, тільки порціями, строго дозованими вищими ідеальними порядками згідно з *квантовою теорією Планка*, її “*квантами дії*” – корпускулярний стан матерії.

Таким чином, виокремлена форма ідеально організованої темної енергії-інформації автоматично незмінно набувала вроджених: внутрішньої суті, зовнішнього кокону і корпускулярного стану матерії, які й забезпечували їй нові “*особливості, якості й здатності*”, що відрізняли її від безликого “суцільного середовища”. Так виникли всі види відчутної матерії [2, табл. 1]. І перш за все, завдяки Світовій Глупоті **Аристотеля** (протилежність Світовому Розуму Платона), будь-яку річ-явище ми бачимо-відчуваємо лишень матеріальною формою зовнішнього кокона, зовсім не звертаючи уваги на ідеальну внутрішню суть, зовсім не думаючи про Світовий Розум Платона і, головне, забуваючи Бога!

Вищими ідеальними порядками (Богом) і Чудом Платона матеріально типово створилося “*все, що тепер можна помацати*” і навіть “*ті, хто звук усіх нагло мацати*” – відбулося божественне Творіння – **Боготворіння** реального світу й нерозумної людини в ньому.

Нерозумні люди в усьому світі завжди помічали присутність і неусвідомлений вплив складних вищих ідеальних порядків, відкрили їх велику кількість, але до цих пір

не можуть конкретно пояснити: “Що ж це таке, і як воно влаштовано?”, тому донині визнають його незрозумілим Богом.

Перед людьми до сьогодні стоїть нагальна проблема **пізнання Бога!**

Платон – єдиний із “нерозумних” людей, хто наслідував пояснити надскладне явище Бога, назвавши його **Світовим Розумом**. Він задумав представити його якимось окремим складним ідеальним світом, дивним чином існуючим в реальності зовсім поруч, скрізь і вічно, але з можливістю осягати його тільки розумом за допомогою математичних розумних чисел. Він відкрив, що найпростіша математична операція додавання $1+1+\dots$ і є простим єдиним принципом побудови всіх цих розумних чисел, всього ідеального і матеріального світів ([3, гл. 2] та посилання <http://files.rsdn.ru/20047/ideal1.pdf>). Тому що вона може рекурсивно повторюватися поверненням своїх же результатів знову до початку операції (**багатоступеневе додавання** одиниць), утворюючи кожного разу в нових границях нової актуальної нескінченності нових результатів нове розумне число-ідеал Платона з новою властивістю-розумом і новими можливостями.

Процес утворення розумних чисел Платон назвав **“Боготворенням”**. Цим надзвичайно точно скопіював спонтанний процес утворення розумної природи, що дозволило і максимально полегшило людям пізнання Бога (прийдешнім довготерміновим проектом Хори-Христа), і нескінченне повторювання його математичним моделюванням так же легко і вільно, як це робить сам Бог. Повний набір розумних чисел Платона дає можливість точно і строго представити навіть самого Бога Світовим Розумом.

Тепер згадайте, що **Світовий Розум Бога при Створенні світу** концентрованим **ідеальним порядком** входив до “сущільного середовища” і цим створив реальні речі-явища світу в формі божественної Єдності їхньої **ідеальної внутрішньої суті (буття)** і **матеріального зовнішнього кокона (небуття)**. Значить, маючи розумні числа Платона (математичні зразки внутрішньої суті) і математичні представлення зовнішніх коконів будь-якої речі-явища, ми самостійно можемо знову божественною Єдністю моделювати всю навколишню різноманітність світу ідеальними математичними моделями Хорами і навіть божественно творити за ними будь-що нове в цьому світі!

А як результат такого **ідеального математичного моделювання** [4] – завдяки Платону завжди отримуємо тільки божественну Істину! Чим не Боги?

Ви ще з нами?

Так Платон ідеалізмом вперше заявив про можливість **пізнання Бога** загальним реальним **істинним ідеальним математичним моделюванням**! Відразу – числовим, найбільш зручним і досконалим для сучасних нам ІТ-технологій! А почав з найскладнішого для моделювання об’єкта – **Світового Розуму Бога!**

Уявили Велич Платона, до якого нам ще рости й рости, тягнутися й тягнутися?!!

Але як?

НАУКОВІ РЕЗУЛЬТАТИ

У математиці серед лише чотирьох відомих в його час нових прямих математичних операцій (**“священна тетрактис”** – четвериця піфагорійців: додавання, множення, сполучення

“теорії пропорцій” і піднесення у ступінь) Платон помітив прямий однозначний зв’язок з прогресуючими нескінченностями нових математичних чисел (натуральних, цілих, раціональних **“золотого перерізу”** і дійсних **“діагоналей квадратів”**). Виділені Платоном фундаментальні математичні операції володіли ефектом повної індукції, оскільки однозначно випереджали результати всіх своїх дій, навіть спрямованих у нескінченність. Фундаментальні операції дійсно узагальнювали вже досягнуті і можливі в майбутньому гетерогенні знання, синтезували їх, обов’язково індукуючи нові, ще не відомі знання, чим підводили підсумки можливостей, досягнутих цим ступенем пізнання Бога, і створювали нові реальні можливості для наступного ступеню. І так далі...

Саме за це піфагорійці обожнювали **тетрактис** і віддано молились: **“Клянись іменем Тетрактис, дарованої нашим душам. У ній – джерело і коріння вічно квітучої природи!”**.

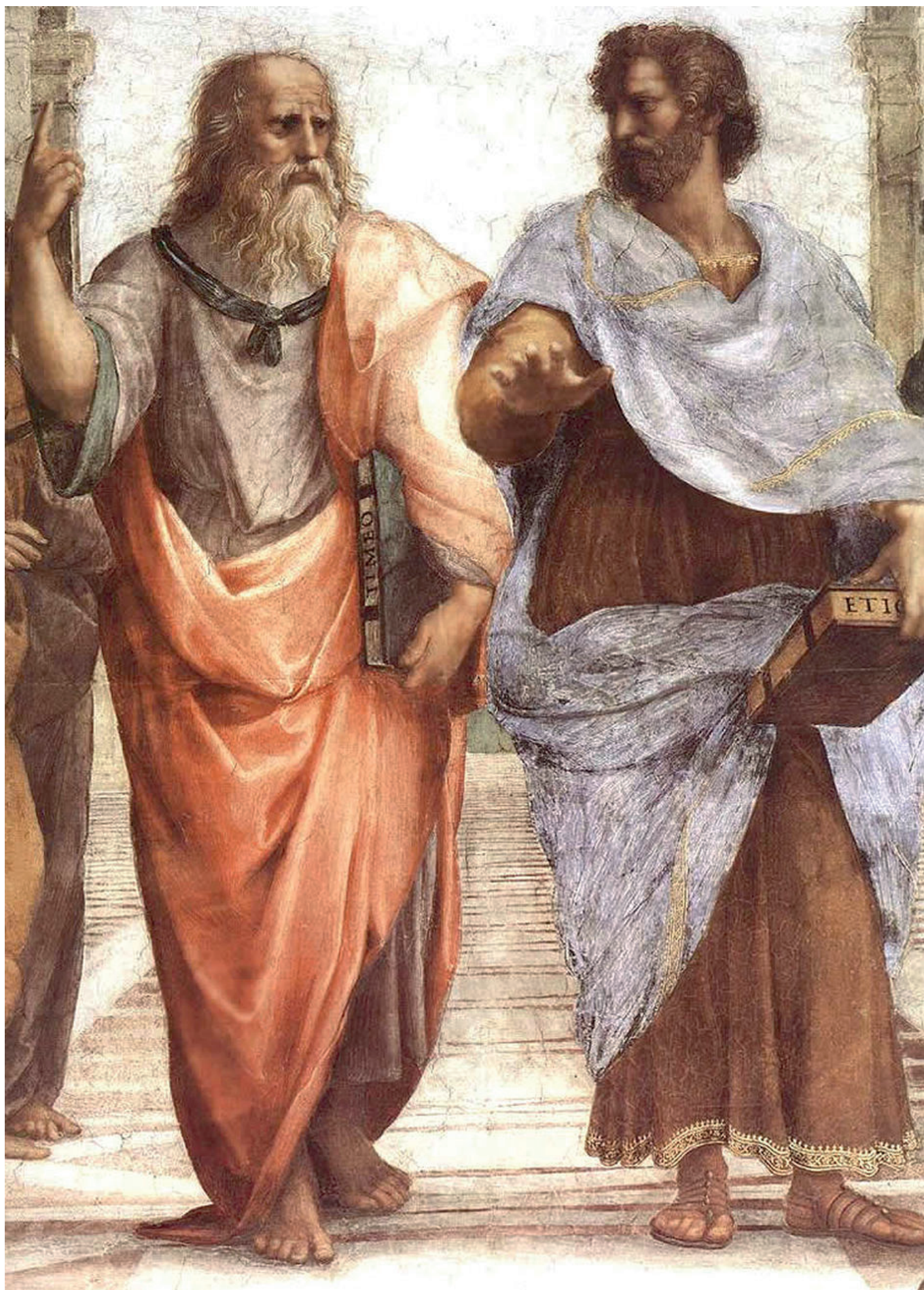
А Платон саме в ній відкрив багатоступеневе додавання одиниць вищими ідеальними порядками Бога (**“Бенкет”** 210e-211c): **“Кого доведуть до цієї межі «еротичного» знання, хто узрить у правильній послідовності прекрасне, той, досягнувши вже цілі «еротичного» знання, раптово побачить децю прекрасне (ідеальна математика Платона? – Авт.), дивовижне за своєю природою... Ось яким шляхом потрібно йти в любові (ідеальне математичне моделювання? – Авт.) самому або під будь-чиймсь (Платон & Ключікови? – Авт.) керівництвом до «еротичних» справ: розпочавши з окремих проявів прекрасного (з 1? – Авт.), потрібно весь час, нібито сходінками ($1+1+\dots$? – Авт.), підніматися заради самого прекрасного вгору – від одного прекрасного тіла (ідея? – Авт.) до двох, від двох – до всіх тіл (ідеал? – Авт.), а потому від прекрасних тіл (матеріальний світ – відчуття? – Авт.) до прекрасних звичаїв («перший розділ осягненого» ідеального світу – розсуд? – Авт.), а від прекрасних звичаїв до прекрасних вчень («другий розділ осягненого» ідеального світу – розум? – Авт.), аж поки не піднімешся від цих вчень до того, яке і є вчення про найпрекрасніше (ідеальна математика Платона – Світовий Розум Бога? – Авт.)”**.

Але Платон все ретельно зашифрував у **“Діалогах”** і надійно сховав на довгі 2500 років.

Наші розшифровки неочікуваними для багатьох формами (Платон & Ключікови? – Авт.) можна побачити тепер у цитатах Платона. Автори, зовсім не знаючи Платона, ненароком **“Казковою математикою”** [5] (1997) повторили його відкриття. Але, уважно розібравшись, поступилися заслуженою першістю, визнавши своє відкриття **“ідеальною математикою Платона”** [3] (2013).

Платон особливо виділяв нескінченності результатів фундаментальних операцій піфагорійців: додавання, множення, сполучення **“теорії пропорцій”** і приведення в ступінь. Потім їх назвали **“актуальними нескінченностями”** і цілковито неправильно представили надуманим **“континуумом Кантора”**. Простодушно, як, наприклад, [6]: **“Уявімо актуальну нескінченність: нібито бездонний мішок, відкритий з обох боків, в який сиплються дійсні числа”**. Які знання можна витягти з такого **“мішка”**, з такими **“уявленнями”**? Але ж так до сих пір думають про актуальні нескінченності багато хто з великих учених, фізиків, математиків і навіть – філософів, багатозначно морщаючи лоба!

У Платона актуальні нескінченності обов’язково містили границі – числа, які їх узагальнювали – така собі частина нескінченності, яка сповна представляє усю

Рафаель Санті. Платон і Аристотель (деталь фрески "Афінська школа"), 1509 р.
Станца делла Сеньятура, Ватикан, Рим, Італія

нескінченність, але не рівна, а завжди більша її. Уявили?! Частина нескінченності, яка більша самої нескінченності, тому що обов'язково має нову властивість – розум, якого ніколи не було в окремих елементах цієї нескінченності.

Тільки цю властивість Платон і ми називаємо “новим розумом”!

Але Аристотель і “всі з ним” до цих пір не бачать цей дарований Богом всім і всьому Божественний Розум. А з пихатою гординою визнають його тільки власною, особисто створеною, суцільно людською властивістю, відкидаючи навіть її присутність у інших живих організмів, тим більш у неживих формах.

Наприклад, **Г. Кантор** [7, с. 264–289] відверто і зарозуміло “брав на себе роль Бога”, коли намагався самостійно виділити актуальну нескінченність із потенційної нескінченності ряду натуральних чисел: “Актуальну нескінченність можна розглядати в трьох головних відношеннях: **по-перше**, оскільки вона присутня *in Deo extramundano aeterno omnipotenti sive natura naturante* (лат.) – у надсвіттовому, вічному і всемогутньому Богові чи в творчому началі, і в цьому випадку вона називається абсолютним; **по-друге** – оскільки вона присутня *in concreto seu in natura naturata* (лат.) – у конкретному чи в створеній природі, і в цьому випадку я називаю її «transfinitum»; **по-третє** – актуальну нескінченність можна розглядати *in abstracto*, тобто оскільки вона може бути досягнута людським пізнанням у формі актуального нескінченного чи, як я це назвав, у формі трансфінітних чисел, або в ще більш загальній формі трансфінітних порядкових типів... Під актуальною нескінченністю потрібно розуміти таку кількість, яка, з одного боку, незмінна, а, скоріше, фіксована і визначена в усіх своїх частинах, є справжньою **константою**, а з іншого – в той же час більша за величиною від будь-якої скінченної величини того ж роду”.

Кантору не вдалося подолати “дурну” потенційність нескінченності, апофатично використовуючи елліністичні уявлення **Філона Олександрійського** про єдиного Бога. Трансфініти Кантора були тільки механічними посередниками між абсолютною різноякісною актуальною нескінченністю Бога і найпростішою земною кількісною потенційною скінченністю, заданою Аристотелем ([8], с. 124): “Актуальна нескінченність є нібито “вмістилищем”, у якому розгортається ряд потенційної нескінченності, і це вмістилище повинно бути вже актуально даним. Ми “бачимо” це вмістилище ніби “боковим зором”; точніше кажучи, ми не можемо “бачити” це вмістилище як окремий “об’єкт”, тому що ми самі є його частиною... Наприклад, натуральний ряд чисел: 1,2,3,... Ми говорили вище, що позитивні спроби осмислення нескінченності європейською думкою почалися саме з утвердженням християнства. Наявність цієї “пуповини”, яка зв’язує проблеми нескінченності з теологією, у новітній час було ще раз переконливо засвідчено роботами Кантора. Чотири сторіччя наполегливих зусиль, спрямованих на осмислення нескінченності, не принесли нам багато нових знань. Нескінченність і сьогодні залишається для нас великою таємницею, такою ж незбагненою, як свобода, особистість, Бог”.

Платон зрозумів, що новий розум – це божественна здатність, яка проявляється будь-яким (навіть дібровою чи купою каміння, не кажучи вже про зграю вовків або мурашник) виконанням нової прямої фундаментальної математичної операції, яка дає нові унікальні можливості

організації реального світу новим **вищим ідеальним порядком**. Такі порядки Платон назвав “розумними”, грецькою – “*ειδώς*” (“який знає”, з огляду на відомий вираз Геракліта “*ειδώς φώς*” – в. пер. з гр. означає: той, хто знає), сьогодні їх називають вишукано-незрозуміло (французькою) – “*идеалами*”. Платон довів, що весь наш розум зовсім не наш, він цілковито належить божественним ідеалам і постійно перебуває у вільному доступі для усього існуючого: камінням, деревам, вовкам, мурахам – усім, окрім лінивих, незрозумілих, зарозумілих і самозакоханих людей, у яких “*идеалів немає!*”.

Увесь наш розум (**вищий ідеальний порядок**) – зосереджений і законсервований в ідеалах! Богослови християнства правильно навчають, що весь наш розум – від Бога (Ис.12:2, Прит.16:3): “*Сподівайся на Господа всім серцем твоїм, а на розум свій не покладайся*”.

Але розум не роздається усім, як причастя на Великдень!

Не розраховуйте просто відкривати рота і розжовувати Богом вкладений туди розум! Розум від Бога отримують лише достойні, здатні зрозуміти улаштування ідеалів Платона і навчитися вільно користуватися ними шляхом ідеального математичного моделювання пізнання Бога – “**практичною богоподібністю**”.

Доведеться попрацювати, трохи повчитися у Платона!

Ви ще поруч?

Для цього, досліджуючи актуальні нескінченності математичних чисел, починаючи з натурального ряду і наступних за ним, Платон установив точний механізм створення **нового Божественного Розуму**.

Платон відкрив Чудо Платона [9] – причину Боготворіння, створення розумного ідеального світу. Це – незрозуміла божественна властивість всього нового в природі! Чудо – не протиприродне, а надприродне, як доказ Божого владарювання над природою.

Чудо Платона: як тільки будь-яка структура природи створюється за типом одного з вищих ідеальних порядків Платона, вона містично спонтанно і незалежно від будь-чого трансформується з обов'язковим набуттям нового розуму, нових “особливостей, якостей і здатностей”.

Аристотель і “всі з ним” не змогли досі розшифрувати Чудо Платона. Платон позначив його неясною формулою “**Ціле – завжди більше, ніж сума його частин**”, багаторазово описану в “Теетет” 203c–205c; “Парменід” 137d–e, 144d–145e, “Політик” 306a та ін.

Саме це містичне додання нового розуму дозволяє організованій структурі, тільки що оформленій ідеалом, самостійно здійснити помітний усім, очевидний, різкий інтелектуально революційний ривок, названий **Платоном** “**причиною виникнення**”, **Аристотелем** – “**причиною руху**”, **Плотином** – розумною енергією, еманациєю, потенцією, **Максом Планком** – причиною квантування матерії-енергії-заряду. Це так званий “**платонічний перехід від явища до сутності**” (“Держава” 517bc), “**перехід кількості в якість, синтез протилежностей, заперечення заперечень**” (**Гегель**). Саме це явище через його незалежність називають “**шостим почуттям**”, “**третім оком**”, “**інтуїцією**”, “**одкровенням**”, “**осаянням**” і т. ін.

А ми заслужено називаємо – Чудом Платона. Тепер розумієте, звідки повстають містика і релігії?!

Ідеальний світ навколо спонтанно і постійно творить божественні чудеса, узагальнені нами як Чудо Платона. Як тут не повірити у вічну присутність усюдисущого Бога?

І це Чудо може бути доступним кожній людині (не обов'язково віруючій!), яка побажає його пережити і повторити.

Ви ще з нами?

Тільки дотягніться до наступного ідеалу [3] – Ви також станете чарівником! Будь-яка створювана Вами структура, організована строго у відповідності до ідеалу, обов'язково сама стане розумнішою і почне рухатися! Це її природна властивість, вона не може не рухатися, не змінюватися з часом! І в цьому вже немає Вашої заслуги. Це – незалежний від Вас, але з Вашою допомогою – Божий промисел!

Без “очевидних причин”, спонтанно все в природі розумно еволюціонує до якогось найближчого ідеалу. А досягнувши його, Чудом Платона і Божим даром обов'язково набуває розумність цього ідеалу, здійснює помітний розумний революційний ривок і в подальшому продовжує розумно еволюціонувати черговими ускладненнями себе за зразком ще більш високого ідеалу і т. д., продовжує розумно самоудосконалюватися – все більше наближаючись до Бога.

У цьому – неперервне добро “Біблії”, благо Платона, “рух” Аристотеля, “перехід кількості в якість, синтез протилежностей, заперечення заперечень” Гегеля!!! (“Післязаконня” 988с): “Те ж саме стосується і поглядів наступних поколінь, які стверджували, що найдревнішими є вогонь, вода і вся решта тіл (чотири стихії – перші вищі ідеальні порядки Платона? – Авт.) і відносили до більш пізніх часів Чудо душі (Чудо Платона, яке обов'язково відбувається в «душі» – ідеальній математичній моделі Хорі? – Авт.), а також вважали головним і найважливішим той рух, який тіло («матерія» Аристотеля? – Авт.) отримує само собою шляхом нагрівання, охолодження і тому подібного, і які заперечували важливість того руху, яке надає тілу і самій собі душа”. І ще (“Післязаконня” 990d): “...мова тут йде конкретно про Божественне, а не людське Чудо”.

Це – Чудо Платона, обов'язкове спонтанне виникнення нової якості духовно створеної сукупності чогось “душею” – ідеальною математичною моделлю Хорою, сформованою тільки за зразком ідеалу.

Така “теорія ідей” про вищі ідеальні порядки речей – ідеали, що ізольовані від самих речей і їхнього пізнання, але якось містично хитромудро впливають і на божественне створення і на людське розуміння речей-явищ, Платоном була монополюю піднесена до “єдиного правильного шляху” в пізнанні Бога. Вона була феєрично блискуче продемонстрована Чудом Платона в його вченні – містичному, міфологічному, але страшенно захоплюючому своєю непідкупною відвертістю, непереборною вірою в божественну щирість.

Платон однозначно встановив: увесь реальний світ самостійно організувався і, завдяки Чуду, завжди удосконалюється тільки такими вищими ідеальними порядками. Їхній обов'язковий взаємозв'язок один з одним своїми новими розумами визначає ясну і єдино можливу загальну сукупність усього ідеального світу, чітку структуру Божотворіння – Світовий Розум Бога.

Платон не тільки зумів розділити містичний ідеальний світ і реальний чуттєвий світ – це помітили всі! Але у важливий момент переходу дійсності в думку, реального в ідеальне і навпаки вільно об'єднав їх в філософське Єдине – Світовий Розум Бога. Не просто ще одну серед інших сутностей, а завжди єдину основу всіх пізнаваних світів!

Проте нерозуміння запропонованої Платоном будови і роботи нового механізму божественного мислення і таке ж незрозуміле виникнення нових знань Платона, нових розумів, нових критеріїв Істини, які звалилися раптово, лавиною, змусили Аристотеля й “усіх з ним” “через Глупоту, через глибоке нерозуміння” (Платон) виявити спротив і не прийняти математичне пізнання Бога за вченням Платона.

Аристотель для спрощення запропонованого Платоном пізнання Бога розділив його (“Метафізика” 1074b18, 1087a 15-20). Став розглядати окремо: *актуальне мислення* – “думка... нічого не думає... незалежне і потенційне мислення – “здатність думати... думає... але залежить від іншого”. Це примусове розділення переросло потім в “нерозв'язну” проблему **актуальних і потенційних нескінченностей**.

А Платон продовжував творити. (“Закони” 965с): “Отже, мабуть, потрібно примусити вартівих нашої божественної держави перш за все навчитися старанно розрізняти те, що складається з чотирьох частин (d), а *насправді формує Єдність і тотожність* (Істина? – Авт.): воно містить в собі, як ми говорили, *мужність, поміркованість, справедливість й розсудливість* і заслужено має єдине ім'я “*добročесність*” (Богоподібність через дотримання **ідеального математичного моделювання?** – Авт.)... Але як придумати засіб для здійснення цього?”

Платон старанно проаналізував “в'ящену тетрактис”. У піфагорійців – це 4 основні моральні якості: “*мужність, поміркованість, справедливість й розсудливість*”. У іншому варіанті – це 4 стихії: “земля, вода, повітря і вогонь”. А після нашої розшифровки [10, с. 124, табл. 2] – це чотири найпростіші основні фундаментальні прямі математичні операції ідеального математичного моделювання: *додавання, множення, сполучення, приведення*. Порівняйте це з “Післязаконням” (990с-991е). І згадайте, що *вартівими* божественної держави і її законів Платон називає математичні операції, а серед вищих державних посад (“Закони” 752e-755b) вибирає їх – першими. Тобто ці фундаментальні математичні операції – найголовніше в його **ідеальному математичному моделюванні**.

Границя 4-х повторень варіантів, максимально достатніх для природи, теоретично доведена математичними дослідженнями **Галуа й Абеля**: рівняння більше 4 ступеня не можна розв'язати арифметичними операціями над радикалами, тому що група перестановок при $n = 4$ є вичерпною. “Границя 4-х” неодноразово практично підтверджена іншим – матеріальним. Усього 4 стихії древніх достатні для створення світу. Всього 4 фундаментальні фізичні взаємодії достатні для сучасного уявлення про світобудову. Всього 4 групи крові достатні для життя всіх людей. Всього 4 азотисті основи достатні для подвійної спіралі ДНК. Всього 4 хімічних елементи (N, C, O, H) достатні для побудови всіх $4 \times 4 = 16$ первинних стандартних амінокислот усіх білків, яких цілком достатньо для представлення генетичного коду будь-якої форми життя [11, с. 135]. Освічені скажуть: “Амінокислот – 20 і більше”, ми їм обґрунтовано відповімо: “**Надлишкові лише дублюють достатні для більшої надійності**” [2, табл. 1, рядок 10].

І багато чого іншого, постійно “достатнього”, що містять лише 4 елементи: URL- https://uk.wikipedia.org/wiki/Проблема_чотирьох_фарб; https://uk.wikipedia.org/wiki/Простір_Мінковського...

Природа розумна, ощадлива, немарнотратна, божественно економна завжди й у всьому!

Платон однозначно встановив причину і спрямованість вічного руху всього сущого до самовдосконалення й зашифровано представив його основною людською доброчесністю Богоподібності – створення і обов'язкове дотримання **вищих ідеальних порядків** ідеальною математикою Платона, URL – <http://files.rsdn.ru/20047/ideal1.pdf>.

Спочатку Платон (як і його вчитель **Сократ**) спробував виражати вищі ідеальні порядки словами, визначеннями – *словесною діалектикою*. Шифруючи (свідомо подаючи як наївне уявлення?) своє вчення термінами-словами, він зосередив основні вищі ідеальні порядки в чотирьох моральних людських якостях, які утворюють дещо Єдине – доброчесність, що містить **абсолютну істину** – **Світовий Розум Бога**. Але наштовхнувся на незручності і помилки в розміркуваннях.

Тому під кінець життя запропонував **числову діалектику** як більш зручне і єдино істинне представлення ідеалів граничними числами, але не простими, а *“розумними”* числами, оскільки кожне з них містило талан (природне обдарування, здатність до чого-небудь) Світового Розуму Бога, який організовував відповідний вищий ідеальний порядок. Платон (“Тимей” 41a-c) нарахував їх – розумно існуючих – всього 16. Тобто весь **Світовий Розум Бога** утворюють 16 ідеалів, 16 розумних чисел Платона [11, с. 44–45].

Але жодного розумного числа Платон відкрито не показав, залишивши Боготворіння домашньою задачею для своїх учнів і послідовників.

Установивши для себе точну будову **Світового Розуму Бога**, Платон наглядно демонструє його роботу, скромно називаючи своє чергове, ніким не перевершене відкриття, *“божественним провидінням”* (“Тимей” 30b), яке ми сьогодні заслужено називаємо – *“Чудом Платона”*. Платон виразно показує і точно описує те, що стало *«каменем спотикання»* для всіх наступних *“філософій”*, космологій, релігій та інших найновіших на сьогодні теорій світобудови на важкому шляху встановлення факту виникнення всього нового з нічого, утворення *“не даного на початку”*. Чистим Чудом Платон демонструє простий механізм створення й пізнання **Істини** реального світу (Боготворіння = Пізнання Бога) *“короткою формулою”* (“Тимей” 28b): *“Деміург будь-якої речі зрить на незмінно суще (ідеал?) і бере його в якості первообразу”*.

Принагідно, ця *“коротка формула”* у Платона закінчується недвозначною приміткою: *“Все з необхідністю вийде прекрасним. Якщо ж він дивиться на щось, що виникло (аксіоми Аристотеля?) і користується ним як первообразом, твір його вийде безглуздом”*.

Якщо навіть у деміурга це так, то у людей, які невміло наслідують деміурга, – і поготів!

Бійтесь всього безглузлого – Світової Глупоти аксіом від Аристотеля! Звертайтеся до прекрасного від Платона – до Світового Розуму Бога!

До того ж Платон помітив, що окрім божественного Боготворіння й створення світу деміургом, Чудо Платона здатна так же легко, як Бог, повторити будь-яка людина. **Εἰδὼς φῶς**, що знає розумні числа-ідеали та ідеальну математику Платона [3], може вільно здійснити давно бажане пізнання Бога. Для цього Платон у “Філебі” відкриває *“третій вид”* свідомості, *“проміжні числа”* і зашифровує їх непоясненим грецьким словом **Χώρα**.

А під терміном Хора Платон приховав ідеальну математичну модель будь-якої творчості та механізм зростання людського розуму. Адже практично вибудувавши свої суперечливі ідеї особливою ідеальною математичною моделлю Хорою (структурою, яка копіює одне з 16 розумних чисел-ідеалів), одним *“проміжним”* числом, – людина творить Чудо Платона сама і обов'язково стає розумнішою на талан Світового Розуму Бога скопійованого ідеалу. А результати творення Хорою, завдяки Чуду Платона, обов'язково стають *“згодою, пропорційністю, мірою, числом, золотом серединою”* – завжди Істиною, яку так довго шукали. Стають – не *“правильними результатами”*, сумнівно доведеними формальною логікою Аристотеля, а справжньою божественною **Істиною** Платона!

Хора – вічне і єдине доступне людям невичерпне джерело Істини від Бога. Пам'ятає з “Біблії” розповідь про стародавній Ковчег Завіту? Це символ союзу Бога з єврейським народом (Ісх. 25:22), зримий знак, постійне нагадування народу про вічну присутність божественного серед всього людського і про безкорисливу готовність Бога прийти на допомогу народу при будь-якому його щирому проханні за умови незаперечного дотримання законів Ковчега. Піфагорійці подібно до цього шанували **тетрактіс** – *“джерело і коріння вічно квітучої природи”*. А у християн таким був Христос – *“Я є шлях й Істина, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене”* (Ін. 14:6). Помічаєте історичне перевтілення чогось надто важливого, що старанно приховують, але постійно, навіть після тисячоліть забуття, знову, як Фенікса, містично воскрешають, як одну і ту ж саму ідею Платона – ідеальну математичну модель Хору?!

Хора – якесь місце (*“простір”*), де містичним чином утворюється істинне знання про досліджувану річ-явище, де відбувається Чудо Платона: об'єднання ідеальних знань (*“внутрішня суть”*, вічне буття) і реальних знань (*“зовнішній кокон”*, нескінченне становлення), які суперечать один одному. Де *“матеріалізується ідеал”*, *“розуміють люди”* (Платон). Кращого рішення вже не знайти! У “Державі” Платон пише (527e): *“У науках очищається і знову оживає певне знаряддя душі (ідеальна математична модель Хора?) кожної людини, яке інші заняття нищать і роблять сліпими, але ж зберегти його цілим більш цінно, ніж мати тисячу очей, – адже тільки за його допомогою можна побачити Істину”*.

Цей особливий інтелектуальний інструмент, винайдений Платоном – ідеальна математична модель Хора – забезпечує Єдність породжених разом з річчю-явищем сутностей, що суперечать одна одній: ідеї, які описують через людські відчуття зовнішній кокон, й ідеали Світового Розуму Бога, які описують божественним розумом внутрішню суть. Тобто Хора з математичною точністю представляє єдиним цілим уроджені суперечливі властивості досліджуваної речі-явища, а досліднику, якому вдалося її побудувати, обов'язково дарує новий, створюваний Чудом Платона, розум, нове знання, яке містить Абсолютну Істину. Хора є доступним усім невичерпним джерелом Істини та знань. У “Бенкеті” (188d) Платон представив ідеальну математичну модель Хору богом любові Еротом, *“який в нас і в Богів веде до блага, до розсудливості і справедливості, – цей Ерот має могутність воістину величезну і приносить нам усіляке блаженство, дозволяючи нам по-дружньому спілкуватися між собою й навіть з Богами, які від нас досконаліші”*.

Ви ще поруч з нами?

Тоді зазначте! Ба, навіть любов без ідеального математичного моделювання – теж не істинна!

Погоджуючись з Платоном, гностики в I сторіччі до н.е. представили [10, гл.7] ідеальну математичну модель Хору найяскравішим посередником між Богом-отцем і всіма народами світу – Богом-сином Христом. І завдяки цьому геніальному шифру здійснили ідеалізм Платона на практиці – через християнство.

Тому використання ідеальної математичної моделі Хори обов'язково наблизить Вас до Бога, зробить ідеальними людьми-Богоми! Платон гарантує!

Ідеальна математика Платона [3] шляхом індуктивно-дедуктивної логіки вибудовує ідеали, **Світовий Розум Бога**, ідеальні образи, ідеальні математичні моделі Хори та ідеальні розв'язання ними прямих і обернених задач усілякого **ідеального математичного моделювання** сучасності й далекого майбутнього, тому що вона вічна. Вона стає унікальним джерелом істинної інформації про містичне улаштування ідеального і чуттєвого світів та їхньої плідної фундаментальної фізичної взаємодії, і – нарешті, вирішує усі проблеми освіти, наук і релігій.

Проте жодного “проміжного” числа-Хори Платон також не показав відкрито, чим ще більше ускладнив домашню задачу потомкам: “Знайти дві незрозумілі діалектики (словесну і числову), два види невідомих чисел (розумні й «проміжні»), і нарешті – знайти Істину, і навіть – використовуючи якусь особливу ідеальну математику Платона – встановити Світовий Розум Бога”!

Для правильного розв'язання такої надскладної домашньої задачі наступним поколінням дослідників Платон залишив тільки численні підказки, натяки, смислові «вовчі ями», провокації, глузливі розіграші та містифікації. Зашифрував багато чого невідомого і незрозумілого однотипним терміном *ідея* з різними епітетами, а одну й ту ж саму ідеальну математичну модель – багатьма різними одушевленими предметами і явищами: “душа”, “добро-чесність”, людські “пнятики”, “співи”, “танок”, “печера”, “колісниця”, “Хора”, “Ерот”, “Атлантида”...

Спробуйте розібратись, що під ними було приховано і зашифровано? Ми допоможемо!

Так Платон **Світовим Розумом Бога** красиво вирішив одвічну філософську проблему Єдиного, яку народ просто називає Богом. Привів нагромадження індивідуальних матеріальних і духовних речей-явищ до однієї ідеальної абсолютної субстанції, яка є вищою не тільки від будь-якої чуттєвої сутності, але й від будь-якого розуму, який тільки можна уявити. Привів до однієї точки, де збіглися усі тілесні, духовні й навіть найрізноманітніші віртуальні протилежності. Він зміг все привести і представити розумними ідеалами-числами (автори лишень оприлюднили ці мрії – цифрованими) до **Світового Розуму Бога**.

Цим Платон неповторно геніально пояснив людству Боготворіння = пізнання Бога неперервним рухом всього до Бога, до добра, до блага, до Істини.

Дослідникам залишилося тільки розшифрувати всі хитрощі й знешкодити відверті міні, закладені Платоном у найнеочікуваніших місцях його на вигляд простого і доступного, але насправді блискуче сформованого й геніально узгодженого розумного вчення про Боготворіння = Пізнання Бога, про створення і пізнання Істини **Світовим Розумом Бога**.

Платон окрім туманно містичного «релігійного» встановив ще загальне “філософське” і навіть точне “математичне” уподібнення Богу. Вчив, що **Богоподібність не дається від народження, а завойовується кожною окремою людиною самостійно завдяки благочестивій поведінці, боротьбі з пристрастями упродовж усього праведного непорочного життя**. Загальною філософською і точною математичною Богоподібністю Платон навчав людей творити чудеса, однакові з божественними, і ставати “розумно справедливими й розумно благочестивими”. Учив усіх бути ідеальними людьми-Богоми з доблестю і можливостями, як у прийдешнього Христа, і навіть ще вищими.

Але загадки Платона не змогли розшифрувати. У “суспільстві дурнів” (Платон) за дві з половиною тисячі років після нього були написані сотні тисяч книг, дисертацій і наукових статей про розумні й “проміжні” числа Платона.

Проте жодного такого числа в них Ви не знайдете – табу Аристотеля закляттям “Ідеалів немає!”. Там тільки припущення й здогади, які “через Глупоту, через крайнє нерозуміння” Аристотеля усе далі відходять від істинного заповіту Платона.

Аристотель і його послідовники з трьохступеневого (“Бенкет”, 211с) вчення Платона (**розсуд-розум людини-Світовий Розум Бога**) змогли подолати тільки перший ступінь (“прекрасні звичаї”), на якому ідеалізм тільки починав розгортати грандіозну систему розумових міркувань (“прекрасні вчення”). Робив перший – найлегший (а тому найглупіший) – крок примітивного накопичення очевидних реальних якостей матеріального світу і узагальнення їх найпростішими представниками ідеального світу – будь-якими ідеями, які тільки можуть з'явитися в будь-якій кмітливій голові.

Аристотелем ці перші наближення до Істини (**розсуд**) були передчасно оголошені цілком “розумними” й “істинними” аксіомами – вже достатніми для пізнання Бога. А тому подальший розвиток ідеалізму Платона двома самими верхніми, найрозумнішими рівнями (**розум людини і Світовий Розум Бога**), які повинні обов'язково враховувати протиріччя, Аристотель назвав “невизначеною двоїстістю” (“Метафізика” 987b15-988a15) та вважав зайвими, піддавав шельмуванню, усіляким гонінням і забуттю.

Сьогодні пожинаємо проблемні плоди такого історично помилкового рішення.

Автори в двох перших книгах [5, 12] (1997) і на веб-сайті URL: <http://files.rsdn.ru/20047/ideal1.pdf> (2009) вперше представили (7+3) реальні розумні числа Платона, а в наступних 18 книгах і (більше 200) публікаціях – численні приклади “проміжних” чисел та їхнє успішне застосування у різних дослідженнях проблем наук і релігій.

Проблема 1. Пригостити п'ятьма яблуками трьох друзів. “Логічні ножиці”: або друзям 0, Вам 5 яблук, або друзям 5, Вам 0 яблук. Ідеальна математична модель (2-й ідеал Платона – арифметичний вираз) $5:(3+1) = 5:4 = 1,25$ яблук. **Правильна відповідь:** кожному ціле яблуко і четвертинка останнього яблука.

Проблема 2. Підібрати дві групи X і Y із заданою сумою і різницею. “Логічні ножиці”: або їхня максимальна сума дорівнює 12, або їхня мінімальна різниця дорівнює 3. Ідеальна математична модель (4-й ідеал Платона – система алгебраїчних виразів): $X + Y = 12$; $X - Y = 3$. Розв'язок: $X = 12 - Y$; $12 - Y - Y = 3$; $Y = 9:2 = 4,5$; $X = 12 - 4,5 = 7,5$. **Правильна відповідь:** $X = 7,5$; $Y = 4,5$.

Проблема 3. Знайти умову стійкого місцерозташування листового прокату на осі прокатки в кліті (5-й ідеал Платона – ряд Тейлора) [16].

Проблема 4. Здійснити контроль зусиль і переміщення усіх тіл прокатної кліті та прокату при загальному навантаженні зусиллями прокатки (5-й, 6-й, 7-й ідеали Платона) [17–19].

Проблема 5. Стандартне застосування ІТ-технологій у векторному і тензорному обчисленнях (5-й ідеал Платона – ряд Тейлора) [20];

Проблема 6. Загальний розв'язок задач системного і функціонального аналізів (6-й ідеал Платона – модель стану) [21];

Проблема 7. Математичне бачення історії людства (1...10-й ідеали Платона) [22,23];

Проблема 8. Математичне обґрунтування Періодичного закону Менделєєва і майбутнього розвитку хімії (1...10-й ідеали Платона) [24];

Проблема 9. Ідеальна теорія машин і майбутнього людства (1...16-й ідеали Платона) [25];

Проблема 10. Ідеальна генеалогія світу, яка приводить до Світового Розуму Бога (1...16-й ідеали Платона) [2].

Тепер пропонуємо Вам **“практичну богоподібність”**.

Тобто ми практично навчимо Вас робити те, що Платон так давно своїм ретельно зашифрованим вченням теоретично (філософськи і математично) пропонував робити всім: постійно з'єднуватися зі **Світовим Розумом Бога** шляхом морального оновлення й уподібнення Йому. Та як? *“Через свою протилежність речі стають явними”* (Румі, Ibid, IV 1343).

Це спостереження вже дуже давно зробили стародавні східні мудреці, й представили породжені природою полярно протилежні протиріччя парами:

“з одного боку, – з іншого боку”,

“або–або”, так званими “логічними ножицями”.

Строгий науковий погляд на такі протиріччя мали ще піфагорійці. За свідченням Аристотеля (*“Метафізика”* кн. 1, гл. 5), вони виділили 10 основних пар протилежностей. І науково розділили на два протилежних ряди. Піфагорійці помітили, що повністю узагальнюють, максимально яскраво представляють ці ряди їхні головні протиріччя. *“Границя”* (ідеальна внутрішня суть) – представлення речі, смисл, уявлення про неї, завершеність, прекрасне, відповідність, благо і кінечне в пізнанні речі, її місце в божественній космічній гармонії. *“Безграничне”* (матеріальний зовнішній кокон) – дещо невиразне, непізнанне, плинне, нестійке, мінливе, множинне, що постійно перетворюється.

Але навіть головні протиріччя ще не є зачином речей. **Філолай** починає свою книгу *“Про космос”* заявою: (44B1) *“Природа, яка знаходиться в космосі (в світовому порядку), гармонічно збудована з безмежного і визначального; так улаштований весь космос і все, що в ньому”*. (44 B6) *«Сутність речей, що вічна, і сама природа вимагають Божественного, а не людського знання. Крім того, ніщо з того, що є і пізнається нами, не могло б виникнути, якби не існувала сутність речей, з яких сформувався космос: і обмежуючих і безмежних елементів. Вони не могли створитися як космос, якби (до них) не додалась гармонія, яким би чином вона не виникла”*.

Як же Філолай і піфагорійці уявляли *“додану”* гармонію?

Це *“ціле – завжди більше суми своїх частин”, “більше”* – на *“додану”* гармонію, на талан Світового Розуму Бога. Гармонія – **Істина**, незалежна від речей-явищ і навіть не є їхнім гранично-безграничним виразом. (44 B3) *“Все, що пізнається, має число, бо неможливо ні зрозуміти нічого, ні пізнати без нього”*. (44 B11) *“Бо природа числа пізнавальна, керівна і навчальна для усіх у всьому незрозумілому і невідомому”*.

Ні *“границя”* (ідеальна внутрішня суть), ні *“безграничне”* (матеріальний зовнішній кокон) – ще не гармонія! Піфагорійці запропонували шукати певну єдність цих протилежностей, обов'язково виражену якимось числом. Їхня філософія числа мала глибокі містичні корені ще древніх вірувань й обрядів численних народів світу, якихось магічних, кабалістичних символів, релігійних вчень. В основі своїй – вона Божественна.

Число як певне універсальне математичне божественне знання – є начало всіх речей.

Таємничий перехід в пізнанні Бога від фізичного сприйняття, тілесного відчуття до образного мислення числами піфагорійці називали *“апейроном”* – *“безграничним”* безформним началом, яке разом з протилежною йому *“границею”* було основою сущого.

Проте до цих пір не зрозуміло – як?

Серед безлічі логічних протиріч, виявлених людським пізнанням світу, Платон звернув прискіпливу увагу саме на виділені ще піфагорійцями протиріччя: *«границя»* і *«безграничне»*, додавши до них буття Парменіда (внутрішня суть) і власне небуття (зовнішній кокон).

Представлення речі-явища лише його *“границею”* (ідеальна внутрішня суть) ризикує виявитися сухим, пустим і беззмістовним, а надмірне захоплення тільки *“безграничним”* (матеріальний зовнішній кокон) та його окремими елементами приводить до безглузлого нагромадження різноманітних характеристик.

З метою створення гармонійної єдності Платон початок пізнання Бога яскраво позначив у красивій легенді єгипетського жерця, яка починалася словами (*“Тімей”* 22b): *“Ах, Солон, Солон! Ви, елліни, завжди залишаєтесь дітьми, і немає поміж еллінів старців... у призначений час з небес ллються потоки, ніби мор, залишаючи серед вас усіх лише неграмотних і неосвічених. І ви знову починаєте все спочатку, неначе щойно народилися, нічого не знаючи”*.

Далі Платон (*“Тімей”* 28a-e) чітко представив піфагорійське *“безграничне”* (**матеріальний зовнішній кокон**) – численне, живе, невловиме, те, що постійно зникає, змінюється на очах, з'являється як нестійке *“тепле–холодне”*, *“високе–низьке”*, *“велике–мале”* – **небуттям** ідей. А піфагорійську *“границю”* (**ідеальна внутрішня суть**) – первозданно-єдине, монолітне, безбарвне, безформне, нерухоме, ідеально-безжиттєве, уперто-вперте представив буттям ідеалів.

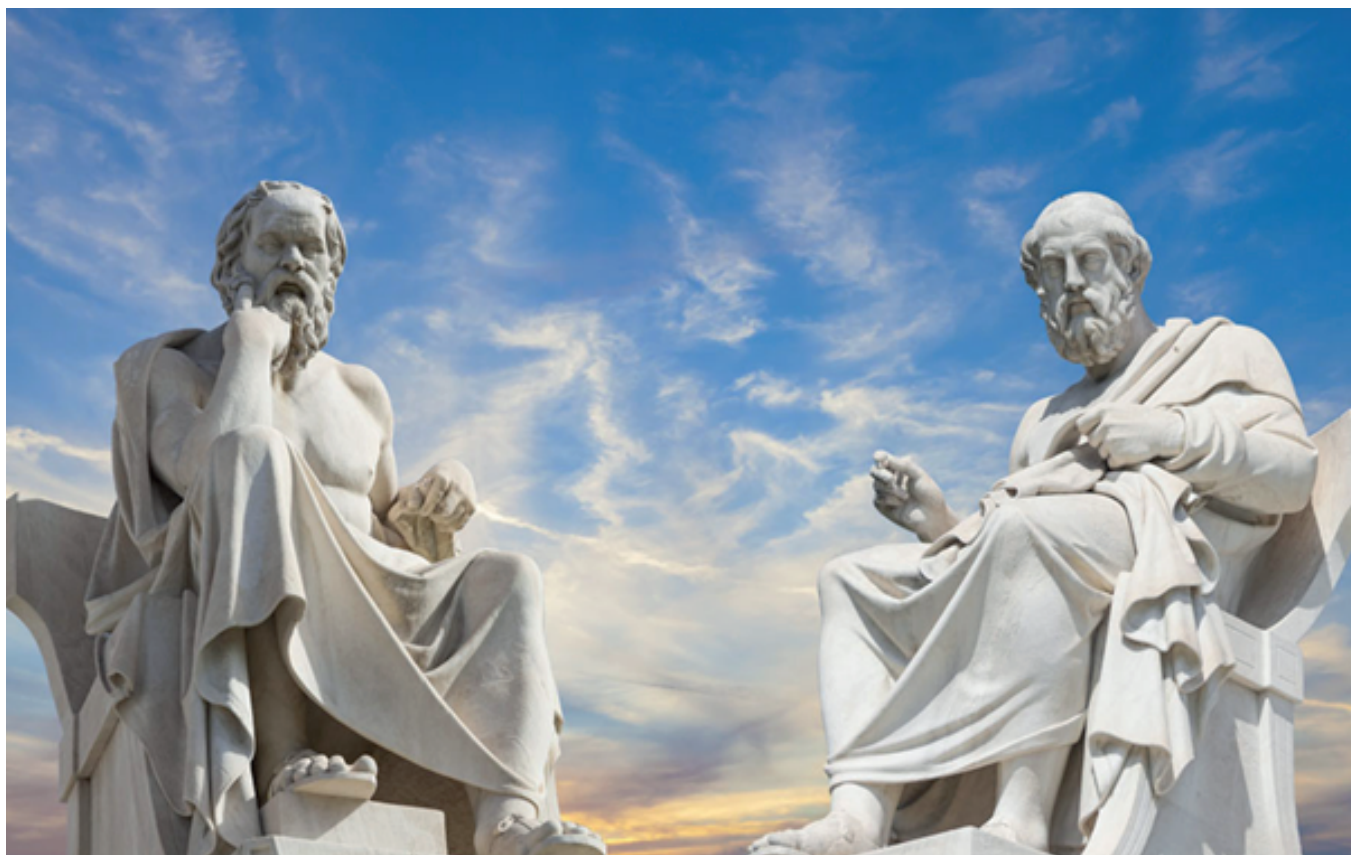
Одне – небуття (зовнішній кокон), прямо протилежне іншому – буттю (внутрішня суть)! Одне очевидно протистоїть іншому! Окремо одне гірше іншого! І навіть будучи виокремленими у нашій свідомості, обидва суперечливих рубежі не роблять її більш ясною! Саме на цьому “болотистому” ґрунті виникли “розповсюджені казки про єдине і численне” (*“Філеб”* 14d), апорії (антиномії) **Зенона** (*“Парменід”* 127e) про *“одне”* і *“безліч”*: суще *“одне”* – по суті, але *“безліч”* – згідно з очевидним.

Усі чуттєві об'єкти мають суперечливі властивості, які *“формуються”* між небуттям (зовнішній кокон) і буттям

Обкладинки окремих праць Платона.

“Держава” (К.: Орієнтир, 2016 і 2017; ліворуч і праворуч відповідно);
 “Діалоги” (К.: Основи, 1999 р.); “Вибрані праці” (Collector's Library, 2007)
 “Республіка” (Wordsworth, 1997); “Апологія Сократа. Діалоги” (Видавництво: Фоліо, 2017)

Статуй Сократа і Платона, розташовані біля будівлі Академії наук в Афінах, Греція.

Скульптор – Леонідас Дросіс, 1886 р.
 (композиційна ілюстрація “Учитель і учень”)

(внутрішня суть). Такі проміжні відомості не можуть бути твердим знанням. Платон називає їх “судженнями”. У своїх дослідженнях протиріччя Платон також прийшов до числа – до розумних *ідеалів-чисел*, які представляють суперечливу єдність *небуття* (зовнішній кокон) і *буття* (внутрішня суть), руху і спокою, численного і одиничного. Уміло отримував завдяки їм дійсно істинні результати в пізнанні світу, але необхідну для цього числову діалектику надійно зашифровував у “Діалогах” та “Листах”.

У чому ж полягає основне призначення протиріччя “логічних ножиць”? Навіщо їх здавна виявляють й намагаються особливим чином виділити? Або – видалити, як Аристотель і “всі з ним”!

А смисл виявлення протиріччя полягає в їхній потенційній нейтралізації, щоб і в людському пізнанні Бога також панував космічний порядок і цілковита гармонія природи.

Як цього добитися? Як здійснити?

Виявляється, не досить просто зафіксувати протиріччя і наявність граничних проявів одного і того ж явища, яке стало проблемою. Знайти протиріччя – менша частина справи. Обов'язково необхідно зробити наступний, найважчий крок у дослідженні, який дозволить прибрати обидва граничні прояви, щоб їхня суперечність не заважала подальшому прогресивному пізнанню.

Можна це робити бездумно, примітивно викинувши протиріччя з досліджень, просто “закривши очі” на їхнє існування. Цим тисячоліттями “успішно” займається формальна логіка Аристотеля, легітимізуючи “закриття очей” на протиріччя самодіяльним законом непротиріччя: два несумісних один з одним висновки не можуть бути одночасно “істинними” [13, с. 140–144]. Але й окремо вони також далекі від Істини! Схожий “бездоганний науковий спосіб” з точки зору формальної логіки, а насправді – шулерський фінт Аристотеля, призводить до численних, нібито “правильних рішень”. Але – скільки людей, стільки й думок, і всі вони – не Істина!

А можна робити так, як Платон, – розумно, числовою діалектикою, “якщо ввести і там і тут певну поміркованість”, об'єднуючи граничні протиріччя, поєднуючи, урівноважуючи і нейтралізуючи узгодженість, пропорційність, “мірою”, “золотою серединою” між взаємовиключними подіями одним-єдиним істинним числовим розв'язком за зразком ідеалу. Платон запропонував неперевершений ключ до розв'язання світової задачі – забезпечив діалектичну єдність протилежностей ідеальним математичним моделюванням Хорою.

Тільки це рішення дарує Істину!

Але воно виявилось непосильним для Аристотеля й “всіх із ним”. “Нерозв'язна” формальною логікою задача за минулі тисячоліття породила фундаментальний забобон, сприяла появі в пізнанні людства стійкого негативного ставлення до реальних життєвих логічних протиріччя як до чогось нетерпимого, протизаконного.

Виплеканий Аристотелем розсуд не любить протиріччя і формальною логікою усіляко уникає їх, бо примирення протиріччя, що протиборствують, не можна досягти простими умовиводами або ретельним підтасовуванням при допомозі формальної логіки. Формальне міркування привчено до примітивних дій за готовими рецептами, до “типових рішень”. Здатне хвацькими словесними маніпуляціями спекулятивної логіки Гегеля [14, с.173-174] лише всіляко затерти, приховати протиріччя людських понять

пізнання, які історично склалися. А для їхнього подолання завжди потрібен розум – творіння чогось нового, яке не існувало раніше. Розсуд відступає там, де від нього вимагають самостійних, творчих, нешаблонних рішень. Саме в цих кризових ситуаціях проявляється нікчемність і обмеженість розсуду як найбанальнішого способу мислення.

При цьому розсуд звинувачує діалектику в мінливості міркувань, коли одне її міркування суперечить іншому. Але ж інакше – це не діалектика! Дістається Істині, коли вона в діалектиці “динамічно розвивається через протиріччя тези й антитези до синтезу” (Гегель). А оскільки Істина – сам Господь («Біблія»), то і Богу дісталось від розсуду! Бог “постійно видозмінюється”! Тому Істина і Бог розсудом – непізнанні!

Для розсуду Бог та Істина недосяжні ніколи!

Обмеженість розсуду розплачується за свою примітивність!

Проте розсуд не відчуває своєї вини в цьому, а “свою глупоту і крайню нерозумність” агресивно заперечує!

Обмежений розсуд намагається обійти протиріччя стороною, знову і знову звертає на затоптані рутинні стежини. А у випадку, коли цього зробити не вдається, коли протиріччя все-таки повстають знову і знову, будь-який, навіть сучасний розсуд неминуче сліпо повторює всі істерики та історичні помилки Аристотеля (а їх уже виявлено 17 [11, розд.13]), або тупо ціпеніє, відмовляючись працювати саме там, де власне його і потребують.

Гегель охарактеризував таку “принципову” поведінку людського мислення “нездатністю виносити напругу протиріччя” [15, с.84].

Але задовго до Гегеля Платон (“Держава” 510b-511e – знаменитий “незрозумілий” кінець Книги VI) діалектикою уже відкрив цю “нездатність” як свідому “печерну” відмову від ідеалів й ідеальної математики, чим чітко поділив мислення на розсуд – “перший рівень умоглядності” і розум – “другий рівень умоглядності”. Причому запевнив, що “буття і все умогле за допомогою діалектики (ідеалами?) можна споглядати ясніше, ніж те, що розглядається за допомогою тільки так званих «наук», які виходять тільки з припущень (аксіом?)”. Робіть висновки!

Але дехто, не звертаючи уваги ні на Гегеля, ні на Платона, продовжує обмежуватися тільки *першим рівнем умоглядності* – розсудом, як і вчить до цих пір Аристотель. Вони не вивчають ідеали й ідеальну математику Платона, знання яких обов'язкове, щоб досягти незрозумілий розум. І при цьому вважають себе “розумними реалізованими вченими”!

Вони вперто уникають “другого рівня умоглядності”, ухиляються від розуму, від протиріччя, від знань Платона, від Істини і Світового Розуму Бога!

Як їх переконати? Як пояснити, що всі проблеми в науках, освіті та релігіях – результат **Світової Глупоти**, вибудованої аксіоматичним методом і формальною логікою Аристотеля? Щоб звільнитися від них, потрібно дружно перейти на ідеальне математичне моделювання числовою діалектикою тільки за зразками ідеалів Платона, які містичним Чудом Платона обов'язково подарують всім своїм таланом **Світового Розуму Бога**.

І тільки тоді Ви справді станете розумними, а всі проблеми зникнуть самі по собі.

Розумом, дарованим Богом, і числовою діалектикою Платона, можна досягнути Істини і Світового Розуму Бога!

Тоді не виникатиме потреба шарахатися від протиріч, як чорту від ладану.

Навпаки, будете радіти їм, адже тільки там, де виявляються протиріччя, де зіштовхуються погляди і різні поняття, вирує справжнє життя, вирує боротьба думок, здійснюються зміни, революції.

Будь-яка проблема виявляється через протиріччя, коли одні говорять “Так!”, інші – “А ось так!”, і невідомо хто тут правий. Тільки серед протиріч і виникає потреба в дослідженні об’єктивної основи розбіжностей. Тільки там інтелект людини застосовується цілком і твориться нове, невідоме, і знаходиться продуктивне новаторське рішення.

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Розумне мислення починається тільки там, де усвідомлення людини формальною логікою упирається в протиріччя, “не розв’язне” за допомогою розсуду. Тому злом формальної логіки й аксіоматичного метода Аристотеля фатально безбожно обходять протиріччя своїми “істинними рішеннями”, збільшуючи Світову Глупоту Аристотеля (протилежність Світовому Розуму Платона). Адже формальна логіка ніколи не встановлювала істинність висловлювань, вона лише задає правила “істинного” переходу від висловлювання до висновку.

А Платон саме там числовою діалектикою, Чудом Платона показує дивовижну кон’юнкцію суперечливих висловлювань єдиним істинним математичним висновком, давно забезпечує людство розумом божественних ідеалів, можливість осягати божественну Істину Світовим Розумом Бога.

Помітили різницю? Зріть!

Розумний діалектичний метод пізнання Бога вчить кожного “*витримувати напругу протиріччя*”, знаходити “*єдино правильний шлях*” істинного числового розв’язку, замість безлічі неправильних “*формально-логічних шляхів*”, на які здатен розсуд. Адже до цих пір вважається прийнятним, коли одну і ту ж задачу різні люди розв’язують по-різному, і всі – неправильно, не істинно!

Необхідно лише дотримуватися наступної послідовності.

Перш за все в проблемі потрібно шукати протилежності, але не прості, а взаємовиключні і навіть – найграничніші, у вигляді вроджених природних протиріч, так званих “*логічних ножиць*”: матеріальний зовнішній кокон – ідеальна внутрішня суть. Але як тільки вдасться знайти ці “ножиці”, їх потрібно тут же позбавитися, намагаючись зв’язати їх однією моделлю, однією математичною будовою, виразом, конструкцією, одним числом, обов’язково за зразком певного ідеалу – ідеальною математичною моделлю Хорою. І вже за розв’язком цієї моделі серед її “ножиць” Чудом Платона неодмінно знайти “*золоту середину*”, “*міру*” – єдиний істинний числовий розв’язок даної проблеми.

Тільки математичною “практичною богоподібністю” звичайні люди стають “людьми-богами”.

Зверніть увагу!

На шляху до Світового Розуму Бога обов’язково потрібно строго дотримуватися важливих принципів:

- не намагайтесь пізнати “містичне” через щось “фізичне” або тільки через “ідеальне”: “містичне = фізичне + ідеальне” ідеальним математичним моделюванням;

- ставайте на шлях пізнання Бога, тільки цілком приборкавши гординю, сподіваючись не на людські здатності розсуду (аксіоми і логіка Аристотеля), а на розум божественних ідеалів: Богу – Богове;

- йдіть у своєму розумінні послідовно від нижчого ідеалу до вищого, не перескакуючи через незрозумілі ідеали, або (якщо так Вам зручніше) переходьте від однієї формальної системи логіки до іншої, де замість аксіом змінюються лише форми і закономірності зразків – ідеалів Бога;

- обов’язково досягнете божественної Істини, якщо дотримуватиметеся ідеальної моралі, віри, надії й любові, дарованих Богом – вищим всього, люблячим все і управляючим всім.

Цим дослідженням доводиться, що для пізнання божественної Істини необхідні й корисні обидві (діалектична й формальна) логіки. Діалектична логіка своїми методами завжди вибирає “*єдино правильний шлях*” у вічно існуючому незвіданому і забезпечує прогресивний перехід від однієї формальної системи логіки до іншої з незмінними методами доведень. Але замість видумування нових систем аксіом, або нових систематик елементарних частин для забезпечення стабільного прогресу кожного разу обов’язково вводить свій, дарований Богом, новий вищий ідеал. Тільки він завжди забезпечує нову божественну Істину своїм новим таланом Світового Розуму Бога.

Тепер будь-яка людина коли завгодно може сама, як Бог, використовуючи ідеальну математичну модель Хору, здійснити ідеальне математичне моделювання Платона. Всі люди мають однаковий доступ до Світового Розуму Бога і до Істини, мають можливість творити тільки добро і бути “людьми-богами”.

Поза ідеальним математичним моделюванням Платона така задача лишається “*не розв’язною*”. Вирішуючи проблеми без ідеальної математичної моделі Хори, Ви самі себе заганяєте до “*печери Платона*” – в цілковиту протилежність ідеальної математичної моделі Хори, навічно стаєте її в’язнем, неодмінно і неістинно творите зло, яке відрізняється тільки своїми розмірами.

Зверніть увагу!

Все це Великий Платон зашифрував у “Діалогах” і “Листах” раніше Першого Ватиканського собору і навіть раніше одкровення Бога через Ісуса, зафіксованих Євангеліями! “*Хора-Христос*” – далекоглядний проєкт Платона! А всі “*таємниці Христові*” – продовження і розвиток шифрів Платона, тому легко на ділі розшифровуються ідеальним математичним моделюванням, числовою діалектикою, математичною “практичною богоподібністю”.

Автори слідом за Платоном серед розумного творчого моделювання різних проблем виділили одну чітку закономірність. **Для отримання істинного розв’язку обов’язково необхідно:**

- окреслити дану проблему своєрідними ідеями;
- знайти і звернути увагу (протилежно Аристотелю!) на всі можливі протиріччя серед ідей, адже вони властиві всім уявленням про будь-які сфери життя;
- установити чіткі граничні вроджені протиріччя “*логічних ножиць*” (матеріальний зовнішній кокон – ідеальна внутрішня суть) будь-якої проблеми;
- вибрати ідеал – URL: <http://files.rsdn.ru/20047/ideal1.pdf>;
- побудувати за зразком ідеалу з суперечливих ідей ідеальну математичну модель Хору одним Числом;

- отримати самостійним розв'язком істинні результати;
- стати особистостями, "людьми-богами".

Ми чітко описали і на багатьох прикладах продемонстрували Вам математичну "практичну богоподібність", якою будь-яка людина прилучається до Світового Розуму Бога і стає розумною. Не тому, що від народження відноситься до виду *Homo sapiens*, а тому, що тепер може свій розум сама чітко контролювати: будувати, вимірювати і строго порівнювати за розумними здібностями інших людей, інших видів і навіть – **Світового Розуму Бога**.

Нами відкриті джерело, одиниця вимірювання та механізм формування людського розуму і Світового Розуму Бога.

Джерело розуму – містичне Чудо Платона, яке здійснюється в Хорі.

Одиниця вимірювання розуму – кратність операцій додавання одиниць в математичній операції найвищого використаного ідеалу для формування Хори.

Механізм формування розуму – числова діалектика ідеального математичного моделювання Хори "практичною богоподібністю".

Запропоноване нами розкриття "теорії ідей" Платона ідеальним математичним моделюванням і є "теорією всього", бо об'єднує простим математичним принципом багатоступеневого додавання одиниць та послідовним телескопічним вкладенням (нижчих у вищі) математичних моделювань всіх відомих фундаментальних фізичних взаємодій та їх подальших ускладнень [2, табл. 1] аж до Світового Розуму Бога.

Це, нарешті, об'єднає штучно роз'єднані "класифікацією наук" Аристотеля математичні та фізичні уявлення не тільки про п'ять фундаментальних фізичних взаємодій, про відмінності мікросвіту і макросвіту, різні релігійні догмати, але навіть подальші ускладнення їх аж до Світового Розуму Бога.

Скільки б не сповідували різних релігій, не відкривали всяких фізик, чи якусь нову хімію, біологію, ба, навіть інженерну сантехніку(!), в основі "висповіданого і відкритого" завжди будуть ідеали-числа Платона.

Успішно практикуючи варіантом "теорії всього", віддамо Богу – Богове, і цим відновимо єдине пізнання всіх наук і релігій!

Ми ще потрібні, чи Ви вже самі з'єднуєтесь зі **Світовим Розумом Бога**?

Щастя Вам! ■

Література

1. Лейбниц Г.В. Два отрывка о свободе. Сочинения в 4 т. М.: Мысль, 1982. 1989.
2. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Идеальная генеалогия мира. BIOCOSMOLOGY – NEO-ARISTOTELISM. Veliky Novgorod, Novgorod State University, 2015. Vol. 5. № 3&4. P. 462–479. URL: [file:///C:/Users/Cepzei/Downloads/idealnaya-genealogiya-mira%20\(5\).pdf](file:///C:/Users/Cepzei/Downloads/idealnaya-genealogiya-mira%20(5).pdf).
3. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Идеальная математика Платона. Книга десятая – Saarbrücken, Deutschland: LAP LAMBERT Academic Publishing, 2013. 134 с. <https://www.lap-publishing.com/>

<catalog/details//store/gb/book/978-3-659-45724-1>.

4. Klujkov R.S., Klujkov S.F. Plato's Philosophy of Cognition by Mathematical Modelling. In: DIALOGUE AND UNIVERSALISM. Warszawa: Paper & Tinta, 2014. Vol. XXIV, № 3. P. 110–115. URL: <http://dialogueanduniversalism.eu/wp-content/uploads/2014/08/2014-3.pdf>.

5. Клюйков С.Ф. Сказочная математика. Книга первая. Мариуполь: Полиграфический центр газеты «ИнформМеню», 1997. 44 с.

6. Чижев Е. Б. Бесконечности и континуум.

URL: <http://www.bmstu.ru/mstu/ya-search/>.

7. Кантор Г. Труды по теории множеств. М.: Наука, 1985. 430 с.

8. Вopenка П. Математика в альтернативной теории множеств. Новое в зарубежной науке. Математика. №31. М.: Мир. 1983.

9. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Чудо Платона. Книга шестнадцатая. Мариуполь: «Копи-принт», 2015. 108 с.

10. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Единое – познание наук и религий. Книга девятнадцатая. Мариуполь: ООО «ППНС». 2017. 192 с.

11. Klujkov R.S., Klujkov S.F. Aristotelian curse. Book fourteenth [Klujkov R.S., Klujkov S.F. Prokljatje Aristotelja. Kniga chetyrnadcataja]. London: Published by IASHE, 2016. 174 p.

URL: <http://iashe.eu/en/scientific-monographs>.

12. Клюйков С.Ф. Числа и познание мира. Книга вторая. Мариуполь: Полиграфический центр газеты «ИнформМеню», 1997. 112 с.

13. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Айсберг религии. Книга семнадцатая. Мариуполь: «Копи-принт», 2016. 160 с.

14. Гегель Г. В. Ф. Наука логики. В 3-х т. Т. 1. М.: Мысль. 1970.

15. Гегель Г.В.Ф. Энциклопедия философских наук. Т. 1. М. 1975.

16. Клюйков С.Ф. Устойчивость проката на оси прокатки. Известия вузов. Черная металлургия. 1980. № 12. С. 50–54.

17. Клюйков С.Ф., Ширяев В.И. Универсальное математическое моделирование прокатных систем. Известия вузов. Черная металлургия. 1979. № 4. С. 48–54; (английский перевод: Steel in the USSR. 1983, Institute of Metals, London SWI 5DB, England).

18. Клюйков С.Ф., Ширяев В.И. К вопросам выбора схемы противозгиба валков клетей кварто. Сообщ. 1. Известия вузов. Черная металлургия. 1980. № 12. С. 121–125; (английский перевод: Steel in the USSR. – 1985, Institute of Metals, London SWI 5DB, England).

19. Клюйков С.Ф., Ширяев В.И. К вопросам выбора схемы противозгиба валков клетей кварто. Сообщ. 2. Известия вузов. Черная металлургия. 1981. № 2. С. 122–124; (английский перевод: Steel in the USSR. – 1986, Institute of Metals, London SWI 5DB, England; японский перевод: J-GLOBAL. – 2010, ID 200902041829837161, № 81A0370728).

20. Клюйков С.Ф. Матричное моделирование векторного и тензорного исчисления. Мариуполь. 1992. 13с. Деп.УкрИНТЭИ 26.08.92. N1335-Ук 92.

21. Клюйков С.Ф. Матричное моделирование состояний упругих тел. Мариуполь, 1991. 16с. Рус. Деп. в УкрНИИИТИ 30.05.91 N771-Ук 91.

22. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Взаимосвязь научно-технического прогресса с развитием математического моделирования. Этика и история философии. Тамбов: ТГУ им. Г.Р. Державина. 2011. С. 73–83.

23. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Роль математического априоризма в разработке философии истории человечества. Этика и история философии. Тамбов: ТГУ им. Г.Р. Державина. 2011. С. 83–89.

24. Klujkov R.S., Klujkov S.F. The Reason of Periodicity of the Periodic Table. Journal of Materials Science and Engineering B 2 (10) (2012), P. 582–589.

URL: <http://ortus.rtu.lv/science/en/publications/11254/fulltext>.

25. Клюйков Р.С., Клюйков С.Ф. Идеальная теория механизмов и машин. Захист металургійних машин від поломок. 3б. наук. праць ПДТУ. Вип. 15. Мариуполь, 2013. С. 47–57.